

Cartes

L'orgue de la Casa de Cultura: cinquanta anys

Josep Maria Escalona i Canyet. Sant Gregori.

Avui fa mig segle es va estrenar l'orgue de la Casa de Cultura de Girona. Ho va fer a Barcelona, al lloc per al qual s'havia concebut inicialment: la sala de concerts del compositor Joan Altisent.

La instal·lació d'un orgue és un fet extraordinari. Abans de l'orgue de la Casa de Cultura –que va arribar a Girona el 2008–, cal remuntar-se trenta-set anys abans per detectar-ne un altre a la ciutat, l'orguenet del monestir de Sant Daniel (1971). De tres anys abans data el de la parròquia del Mercadal (1968), encara més petit. El del seminari diocesà (1963) i el del santuari de Maria Auxiliadora (1962) són instruments de mida mitjana, com el de la Casa de Cultura (1961). El de la Catedral (1944) és el més gran amb diferència. El del convent de les Butinyanes és el més antic (1927). Durant una neteja a fons que es féu en aquest instrument recordo una conversa en què l'orguener digué a la mare superiora la següent frase: «Els orgues són cosa seriosa».

Efectivament, l'orgue ha vertebrat gran part de l'evolució de la música occidental i ha esdevingut un instrument complex i complet; consegüentment, car. Això explica que n'hi hagi pocs; a Girona, només set. Els tres més antics –Butinyanes, Catedral i Casa de Cultura– són fets per veïns de la ciutat: els orgueners Aragonès. Tots set orgues mereixen el nostre respecte, però aquests tres cal mimar-los especialment, perquè són un signe de la personalitat de Girona. Poquíssimes ciutats poden enorgullir-se de comptar amb instruments –bons– construïts pels seus propis habitants.

Deficient organització

de la Cursa del carrer Nou

Jordi Vidal i Banchs. girona.

Avui, un any més, he assistit com a espectador, a la Cursa Popular del Carrer Nou i he quedat gratament sorprès per la quantitat de participants, feia realment goig, però no és això el que m'ha motivat a adreçar-vos aquestes ratlles, sinó la deficient organització en alguns dels seus aspectes i us en donaré algun exemple.

Els corredors havien de creuar la plaça Catalunya anant i tornant, la policia municipal controlava que no hi accedissin els vehicles a motor, però no hi havia membres d'ordre de l'organització que indiquessin els diferents circuits d'anada i tornada i si no fos per alguns espectadors que els ho indicaven, els corredors no sabien per quin carril havien de circular i fins i tot els municipals que obrien la carrera tenien dubtes de per on havien de passar, ja que les marques amb guix a terra, en molts llocs, estaven esborrades.

Un altre exemple del desori s'ha produït en acabar la prova. S'havia d'entregar el xip perquè et donessin una bossa, una sèrie de galindaines de propaganda i la samarreta, doncs a la cua única per fer-ho podies passar-hi més d'una hora.

Deu ser que la «professionalització» de la prova li ha fet perdre qualitat? Que l'«organització» ho tingui present i exigeixi més eficàcia per a properes edicions.

Rescabalar què,

Sr. Nadal?

josep serra quintana. girona.

En un article d'opinió aparegut al Diari de Girona, el Sr. Joaquim Nadal es pregunta qui compensarà per la pèrdua econòmica per al país i al territori a causa de la falta d'acord de vols amb Ryanair a l'aeroport de Girona. Uns quants milions d'euros que la nostra economia deixarà de generar i el turístic com a sector més afectat. Doncs caldrà buscar els culpables, sens dubte. I posats a demanar responsabilitats, caldrà centrar-se també a demanar-ne pels milers de milions amb què el seu govern tripartit va endeutar el nostre país i ara en paguem les nefastes conseqüències tots, no només un sector. De l'aeroport fantasma de Lleida no en sento parlar gaire, pot ser perquè gairebé no ha perdut passatgers, ja que mai els va tenir, però va costar una fortuna. I ara el Sr. Nadal

ens parla d'un mal negoci.

Ara resulta que la política és una qüestió de negoci, no una qüestió de retòrica per negar la major, com si ell res tingués a veure amb la situació econòmica que vivim. Suposo que la política és això i el Sr. Nadal n'és un clar exponent. Potser, però, quan s'assabenti que del que diu i escriu no ens creiem ni la meitat de la meitat, sigui massa el mal que ja haurà fet a la societat.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/10/18/cartes/523178.html?utm_source=rss